

SANTARCTICA

1

SANTARCTICA

1

Eduard Meinema

Santarctica 1

Copyright © 2025 Eduard Meinema

Cover photo courtesy: Depositphoto

Website: www.eduardmeinema.com

This book is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are the product of the authors' imagination or are used fictitiously. Any resemblance to actual events, locations or persons, living or dead, is coincidental.

All rights reserved. Except as permitted under the U.S. Copyright Act of 1976. No part of this publication may be reproduced, distributed or transmitted in any form or by any means, or stored in a database or retrieval system without the prior written permission of the publisher.

Imprint: Independently published by E. Meinema, Hellevoetsluis, The Netherlands.

www.transfiction.nl

ISBN 9789403848136

NUR 334

All rights reserved.

Santarctica. Een kosmische kerst.

*Op de meest noordelijke planeet op menselijk
grondgebied, een ijsplaneet, kun je de werkplaats van
een oude vriend vinden: de Kerstman.*

*Heb je zijn voertuig ooit gezien? Een ongebruikelijk
gevormd ruimteschip met een rode neus, bekend als
Santa's Space Sleigh.*

*En heb je zijn helpers ontmoet?
Dat klopt, kleine groene mannetjes.
Een geweldig team dat al eeuwenlang kerstcadeautjes
door het hele universum weet te bezorgen.
En altijd op tijd.
Tot nu toe...*

1

Joel streelde met zijn kleine handjes over het zachte pluche hoofd dat nieuwsgierig uit de kerstsok stak die hij stevig in zijn handjes vast had. ‘Panda,’ zei hij liefdevol. Zijn ogen groot van bewondering.

‘Hmm?’ mompelde Freya. ‘Wat zeg je lieverd? Panda? Oh, wacht...’ Ze legde de breekbare, antieke kerstdecoraties die ze in de kerstboom in de woonkamer wilde ophangen voorzichtig terug in de doos en probeerde nog voorzichtiger op te staan. Haar dikke buik zat behoorlijk in de weg. Nog twee dagen.

Twee dagen voor ze was uitgerekend.

En twee dagen voor Kerstavond...

‘Nee schatje, dat is geen panda. Dat is een wasbeer. Leuk he?’

‘Ophangen?’ vroeg Joel.

‘Ja, natuurlijk hangen we hem op. Santa moet natuurlijk wel weten waar hij jouw kadootjes moet achterlaten he?’ Ze zocht steun tegen de muur, veegde vermoeid de lok van haar rossige haar uit haar gezicht en strekte, met een van pijn vertrokken gezicht, haar rug.

Het kleine jochie, nauwelijks vier jaar oud, knikte instemmend.

Zijn twee jaar oudere zusje, Joan, hetzelfde rossige haar als haar moeder, reageerde met een bezorgde stem. Ze zat op de loungebank te spelen met een holografisch computerspel. ‘Gaat het mammi?’ vroeg ze zonder echt op te kijken.

Freya hield nog altijd haar hand tegen de muur. Ze slaakte een diepe zucht, haar ogen gesloten. ‘Ja hoor lieverd,’ kreunde ze zacht. Ze wreef liefdevol met één hand over haar buik. In een reactie daarop werden van binnenuit een handje en een voetje tegen haar buikwand geduwd, waardoor haar buik plotseling allerlei bulten had. ‘Het wordt gewoon tijd dat hij komt.’

‘Komt Santa al?’ vroeg Joel opgewonden en met nog grotere ogen.

‘Nee gekkie,’ zei Joan bijdehand. ‘De baby natuurlijk. Ons nieuwe broertje.’

‘Brengt Santa de baby?’

Freya blies een lange, diepe ademstoot uit. ‘Als dat zou kunnen...’ Ze vermande zich, liet de muur los en pakte de kerstsok van Joel. ‘Nou, kom op. Gaan we een mooi plekje voor je sok zoeken.’

Joan keek snel op, keek vluchtig of het echt goed ging met haar moeder om vervolgens weer verder te gaan met haar hologram spel.

Nadat Freya de wasbeer met sok en al aan de muur had geprikt, vroeg ze: ‘Joannie? Waar is jouw sok?’

‘Hmm?’ vroeg het meisje dat helemaal opging in haar spel.

‘Je sok! Voor Santa!’

‘Oh...’ Ze wuifde met haar hand naar de doos met kerstspullen. ‘Zit nog in de doos. Denk ik...’

Freya schudde haar hoofd. ‘Denk ik...,’ mompelde ze binnensmonds. Ze liep naar de doos en zocht de lange, groengeel gestreepte kous. ‘Zal ik hem dan maar ophangen?’

Ze kreeg geen reactie.

‘Joan?’ herhaalde Freya iets strenger.

‘Hmm? Oh. Ja. Goed.’

Freya trok de groengele sok uit de doos en hield hem met een vies gezicht omhoog. ‘Kind, wat zag je hier toch in? Dit ding is zo lelijk, het doet gewoon pijn aan mijn ogen. En hij stinkt nog ook.’

Het meisje stopte abrupt met haar spel, sprong van de bank en rukte de sok uit Freya’s handen. ‘Van papa gekregen!’ zei ze fel. Haar blauwe ogen leken nog helderder.

‘Weet ik lieverd. Weet ik,’ zei Freya en streelde haar hand door het lange rossige haar dat tot aan Joannie’s middel kwam. Ze boog voorover en kustte haar kleine meisje op haar voorhoofd. ‘Hij komt echt wel. Geloof me.’

‘Santa?’ riep Joel die nieuwsgierig in de doos met kerstspullen keek. ‘Komt Santa al?’

‘Nee, die niet. Papa lieverd. Papa komt bijna thuis.’

Joel’s ogen werden waterig. ‘M-maar Santa...?’

Joan moest stiekem lachen.

‘Ja, Joel. Santa komt ook bijna...,’ zei Freya en gaf haar dochtertje een knipoog. ‘Zullen we hem samen ophangen?’

‘Eerst die veertjes eruit halen,’ zei Joan.

‘Veertjes? Hoe komen die daar nou in?’ vroeg Freya.

‘Weet ik niet,’ zei Joan. Ze trok twee kleine witte veertjes uit de sok die Freya vasthield.

‘Alfar?’ vroeg Joel, voorovergebogen in de grote doos.

‘Wat zeg je schat?’ zei Freya.

‘Santa’s hulp zegt hij.’

‘Zegt wie?’

‘Alfar,’ zei Joel. ‘Alfar zegt dat hij Santa’s hulp is.’

Freya haalde haar schouders op. ‘Alfar? Daar heb ik nog nooit van gehoord. Hoe kom je daar nou weer op?’

‘Door Alfar. Hij zit hier,’ zei Joel terwijl hij eigenwijs in de doos wees.

Freya’s trok haar wenkbrauwen hoog op. ‘Alfar?’ Ze schudde nonchalant met haar hoofd. *Kinderen*, dacht ze, *waar halen ze de fantasie vandaan?* Voor de zekerheid keek ze toch even in de doos. Haar ogen werden groot toen ze in de hoek van de doos, verscholen tussen de kerstdecoraties, een klein groen mannetje zag zitten dat haar met nog grotere, angstige ogen aankeek. Van schrik rukte ze Joel bij de doos weg en duwde Joan hardhandig naar achteren. ‘Wat de hel is dat?’ vroeg ze geschrokken.

‘Alfar,’ zei Joel, trots dat hij het antwoord wist.